

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Шетња по Новом Саду.

CLXXXIV.

Још који ведар дан и још који мутни збор да прође, па ће наши „нотабилитети“ доћи у заслужени мир, да на лаворикама својим одморе своје трудне и по чапашу иструцкане кости, јер није шала при данашњој рђавој комуникацији одвести се на врат на нос у Будапешту, па за тим се врати у Кикинду и тамо кројити народу нову капу, одатле доспети у Жабаљ, па се тамо полибералити, одмах за тим отрчати у Белу Цркву на помоћу солгабирове Палфије будити народну свест, одатле се пожурити у Уљу на модерно Косово поље, после тога са певачицама Панчевачким држати у Сакулама збор на ноте и онда још стићи за времена у Доњи Ковиљ на „сјајан ручак“ и пошто су ту неколико кнедли прогутали вијнути се у Турски Бечej и у Турску Кањижу и онде пред госпођом Силађијевом изјавити, да „српска народна странка“ (Кикиндска) није ништа друго, него Тисина либерална партаја, која ће преко свога кандидата, секретара „Матице српске“, да изрече Тиси захвалу, што је одузео „Матици“ управу „Текелијевог завода“ и забранио питомцима „Матичиним“ изван Пеште слушати своје науке.

А кад још узмете на ум, да су поједини трчкали и по Мошорину, за тим се отисли (или о Тисли) у Надаљ, па прескочили Чуруг и Госпођинце те се нашли у Јарковцу — онда ћете ми сви одобрити кад кажем, да је крајње време, да се господа мало одморе, да дођу у заслужени мир, покој и пензију, као што ће и доћи чим избори посланика прешли буду. Да ли ће добити потпуну пензију или тек само неки Тисин „гнаденгехалт“ или ће се пак пензионирати „mit Wartegebür“ те у чекању том и оседити — то ја не могу знати, јер се с њиховим бирташима нисам рачунао, а чини ми се да су и они правили рачун без бирташа.

Него ће избор без сваке сумње бити занимљив и величанствен. Јер кад су изборни зборови тако сјајно испалили и с таквом помпом држани, шта се тек од из-

бора самих може очекивати! Кад су на зборовима суделовали солгабирови и пандури, онда ће на самим изборима ваљда још већа господа, на пример сами министри, бар својим саветом ако не личним присуством, суделовати; кад су на зборовима сијале сабље и бајонети, ваљда ће на изборима цео пештански арсенал бити изложен, да га љубитељи могу посматрати; кад су о конференцијама и певачке дружине торжеству припомагале са својим дичним певачицама, ваљда ће о самим изборима сам Фрања Лист и оперске певачице Енова, Вилтова и Туролија својим дивним гласовима припомоћи, особито онде, где други обични гласови не буду довољни; кад је на збору био и један Сарајлија, сад ће ваљда о избору доћи цело Сарајево и цела окупирана Босна, да нас опомене, кога ваља да бирамо; кад се о зборовима и за време зборовима „Застава“ служила изразима „дечурлија“, „букачи“, „трутови“, „чурушке буџе“, „урличу бесни зверови“, какве ћемо тек изразе дочекати о самим изборима, јер кад су они горње називе за своје политичке противнике употребљавали онда, кад су још држали да ће победити, какве ће им тек речи диктирати њихов расположејај онда, кад увиде да су се осрамотили и срамно пали, — те се изразе не усуђујем ни покушати да навађам, а друго морамо причекати, да изиђе друго умножено издање Каменковог „Отменог света!“

Браћо бирачи!

Сетите се мученика нашег народног, Милетића! Помислите шта је он трпео за нас, шта и данас трпи!

Он је још жив браћо!

Он још дише, његово срце још куца!

Сваки дисај његов лети из далеких крајева у народ његов, у народ српски; ми увлачимо у себе онај исти ваздух, јер га је за нас издисао; из његових је груди.

Сваки откуцај срца његова још и данас бије за народ српски.

Дочекајмо их у своје груди! Дишимо духом његовим; осећајмо са срцем његовим!

Па онда радимо, како нас бог учи.

Нека ускрене у нама дух његов; нека се расте-
че непријатељи његови, као восак пред лицем огња!
Браћо бирачи: Милетић је још жив, он још ди-
ше, његово срце још куца!

Раширимо руке да га у духу загрлимо!

Он је болаи. Будимо његови лекари! Наше вла-
дање и наш рад њему ће бити лек. Хоћемо ли да бу-
демо лекари његови? Хоћемо ли му пружити можда
последњи мелем . . . ?“

Гласајмо!

У Ш Т И П Ц И.

§. У Вршцу часте владине бираче „кривиршла-
ма“, но ал и у Кикинди су „нотабилитети“ почастили
свет неким „екстраврштом“.

— Него могле су виршле бити и без рена;
рен ће и по себи доћи после избора.

□ Вршчани мењају име својој „панчевачкој“
улици, те ће је од сада звати „бечкеречка“; а
да ли се у Панчеву која улица зове „будапеш-
танска“ или бар „Кикиндска“?

+ Браћа Шајкаши ће сад имати најбоље прили-
ке, да покажу „Застави“ да нису „трутови“. А
за „буце“ није нужно да јој докажују.

⊙ У телеграму „Заставе“ из Турске Кањџе
стоји о кандидату Т. Х.: „Сав народ са барјацима и
свирком испратио Х а до Т и с е.“ И заиста се Т. Х.
кандидирао као „присталица либералне (Тисине)
странке“.

‡ У истом телеграму стоји, да Срби зову Нику
Максимовића Златоустим а Мађари српским
Кошутом. Само не знам да ли би Златоуст и
Кошут могли пуне три године дана ћутати на
сабору, као што је ето Ника ћутао.

4 „Застава“ вели, да је г. Полит кандидат
влади, а тиме дементира изјаву Политову,
да он неће за њих да зна. О „Заставо“, quae te
dementia serit?

△ Београдски министри изумели су нов барут:
који им посланик није по вољи, они га даду преко
већине скупштинске истерати из скупштине, или још
и затворити.

⊙ Кикиндски „нотабилитети“ узимају под закуп
риболов на Мутњачи. Мрежу су већ бацили, па мо-
гуће је да ће ког сома и уцепати.

— Ако буде nomen et omen, онда ће г. М а н-
д и ћ зацело добити м а н д а т.

Ал ако се бирачи не буду држали nomen-et- mena

него узму други какав принцип, онда може испасти
и ко други за посланика.

□ На предлог санитетског одбора кр. вароши
Сомбора избацује се „Застава“ из Сомборске српске
читаонице.

Наш покојни Ђура.

Не Јакшић, о ком је нашем свету доста познато,
него о нашем угоститељу Ђури, желим да чујете коју.

Покојни Ђура бог да му душу прости, био је —
био је какоћу да кажем, човек безазлен, поштен, до-
бричина до крајности, једном речи, човек омиљен; ако
је кога нехотице увредио, преклињао га је да му опро-
сти, јер није с намером било; ако је коме госту нехо-
тице стао ногом на жуљ, тако га је то у неприлику до-
вело, да није знао како ће се извинити, него одма
пружи своју ногу, да и онај њему стане на жуљ. —

Наш Ђура знао је понешто и немачки патуцати,
па кад му пивар из Штајнбруха пише, да му пошаље и
новце уједно кад хоће пива, а он купи поштанску
карту, пак њему на свој начин одговори — „Schikst
mir du Bir schicke dir Geld, schikst nicht Bir schike
nikt Geld“ — ово је јасно казано, како мисли онако
и пише, подмуклост није познавао, искреност је волео.

Дођел му какав рајзендер обично шваба да га
понуди, он си даде слике показати, — шваба развија,
густира, сваку описује, фали све штекће — а наш
Ђура гледи, па еамо на сваку слику одговара: nichts
dos — па напоследку пита шваба немачки, шта ви
желите: — So a Bild Montenegriner fon Berg hura auf
die Turke — одговара Ђура, друге му не требају, јер
неодговарају његовом идеалу. —

Гостионица та и сад постоји, њом управља ње-
гова удова и брат му, о ком ће мо мало ниже рећи;
ал ће те се зачудити, кад на јеловнику у истој гостио-
ни читате сасвим стран потпис; одкуд је тај потпис
дошо то ћу вам разјаснити.

Покојни Ђура напише једном јеловник, и понесе
у Н. Сад у штампарију, дозна то и господар Арса,
пак га замоли, да понесе и његов прајзкурант од ес-
пана, и да уједно даде штампати; Кад је наш Ђура
дошао штампару и предао обе листе за штампање,
примети овај, да нема ни наједној потпис, и каже Ђу-
ри да потпис на исте стави — Ђура од природе не-
спретан, узме перо пак на Арсин прајзкурант подпи-
ше своје — а на свој јеловник Арсина презиме! —
па то тако и данас курзира у његовој гостиони,
ал то ретко ко и примећује, шта је стало до потпи-
са — гост гледа шта има за вечеру (јер ручак се
овде не издаје) па особито ако је ко наш Јаша, тај
само баца поглед на јеловник, пак одма диктира за
тројицу! — Ал и јест тај наш Јаша дечко од ова
у чему год хоћеш, ако хоћеш за шалу, за весеље, за
игру, та ни у Кикинди немож му равна наћи, млад,
здрав, окретан, а леп ко молован, па да га видите, кад
једе — не ко наш јединац Јова — дрема и кад је-
де — него све пуцају зашнице, прави гурман да му
ни господар Арса неби замерио! — а кад пије, па

још кад му се придружи чика Љуба, ту се не жваће него све се грца — за воду ни да чују — ал и је-су људи, имаш ји шта и видети, до подне озбиљни, а по подне суште флегме — Енглези — слажу се у свему, — само се у једном а то је у појезији разилазе, и то обично бива при свршетку, кад су подмирили добру порцију фрушкогорца, — онда Јаша радо извија неке немачке варијације, дочим чика Љуба опет његово омиљено — „кад помислим да сам Србин прави“ — ту се онда ужасан контраст изроди — свађају се — иначе нема замерке — сутра се тог и не сећају. —

Ђурин брат прави је контраст — није ни он неваљао, ал је увек нешто замишљен, ваљда зида куле по ваздуху, не чепа ником жуљеве, не замсра се ником, учтив и угледан је млад човек, ако кадкад коме и запне за цеп, ко на пример да се наплати за једно печење гушњије што га је платио 70 н. — 2 ф. ил ако кад и за своје новце останеш гладан и т. д. то ништа не смета, а немож друкче ни чинити, ако није рад да се огрешо о традиције свију својих колега! —

Мили читаоци, ви ће те сад рећи, е куд овај оде — поче о Ђури па бог те пита куд нас одведе, никад краја, ко брудер Јашиним романима — Ал молим, то све спада у историју покојног Ђуре, јер гостионица иста постоји, гости они исти долазе, дакле ако хоћу Ђуру да овековечим, морам и његове госте и наследнике, а ово је тек почетак, опис галерије многобројни Ђурини гостију тек је отпочет, па ако желите ја ћу други пут наставити, јер иначе би се морао о учтивост спроћу остали гостију огрешити кад би једне прослављао, а друге омаловажавао, доће све у своје време, док је нашег Стармалог, изволте се само претрпити. —

Комбост.

И В Е Р Ј Е.

Ко је још и мрве сумње имао куд нас води г. Касапиновић са његовим кикиндским програмом, нека прочита у „Пестер Лојду“ од 6. јуна п. р. ову белешку из Панчева:

„Данас је био оншти збор бирача, на ком се либерална (Тисина) партаја организовала. Срби су се придружили либералној странци. Антон Хаџић је за кандидата либералне странке проглашен. Др. Касапиновић је пледирао запошљивим (hinreissend) речма за придружење либералној (Тисиној) странци. Први пут ће по укинућу границе Срби са народним мађарским обиљежјем и мађарском тробојницом на избор доћи и т. д.“

Тона Хаџић, секретар „Матице Српске“ за кога смо се ми у Новом Саду толико пута недељама мучили да буде изабран као кандидат наше народне странке и опозиције, ступа сада у два среза као кандидат мађарске Тисине странке; др Касапиновић члан саборског одбора, пледира „in hinreissenden Worten“ да се Срби придруже странци либералној, којој и Јо-

та Грујић припада, Срби Панчевци долазе на избор са мађарским кокардама . . .

Овоме ја немам ништа да додам . . . камо среће да могу шта одузети.

Народе српски! Сети се оног великог болника народног! Па се реши, хоћеш ли му још који камен натоварити на срце, или ћеш му гласањем твојим олакшати душу и показати, да српски понос још није изумро у твојим грудима!

У „Застави“ кад се говори о местима, где се наши „Потабилитети“ кандидују, увек се каже Турски Бечеј, Турска Кањижа.

А на што то?

Зашто не кажу Нови Бечеј, Нова Кањижа или Банатски Бечеј и Банатска Кањижа?

Ал наравно, они виде, како су неке нове и банатске ствари омражене (н. пр. нови кикиндски програм,) па се радије држе омиљеног имена Турског.

Као год што г. Касапиновић у Политовом срезу ради против Полита употребљујући фразу: „Мој поштовани пријатељ Полит,“ тако исто ето и г. Ника Максимовић у Шајкашкој вели: „Бирајте Сабовљевића, он је најдостојнији да заузме место Милетићево (а овамо је г. Сабовљевић противник Милетићевог — бечкеречког — програма и увек је владиној странци припадао,) те тако г. Ника у Милетићевом срезу употребљујући име Милетићево ради против Милетића и његовог заменика!

Мајсторија козе пасе!

На Ковиљском збору рече г. Ника: „Држати лепе говоре на сабору то је лепа ствар, али није све. Главно је знати шта и када ваља говорити, а када ћу тати. Ћутање је сигуран штит, о који ће се противничке стреле поломити морати.“

Но, па г. Ника је на сабору непрестано ћутао, те тако је ваљда до сада све противничке стреле поломио, и тако се немамо више чега бојати.

Ономад после збора у Доњем Ковиљу састанем се са једним очевидцем, који је био на томе збору.

— Па колико је било бирача? запитах га.

— Свега са женама и децом могло је бити до 40 или 50.

— То не може бити, одговорим му, било је богме тамо 600 бирача!

— Није истина, рече ми он, ја сам баш бројао, од 50 није их било више.

— Па добро хајдете да се опкладимо, да ће сутра стојати у „Застави“ да је било 600.

— Гилт! Стоји опклада!

Сутра дан изиђе „Застава“ и тамо стоји да је било преко 400 бирача.

И тако сам опкладу изгубио, јер ја сам тврдио да ће стајати 600.

А ко ме је терао да се опклађам!

„Застава“ упућује дра Вучетића на Гледстона, те вели: „зар не зна Вучетић како је Гледстон говорио као вођа опозиције, а шта је касније као министар радио?“

No wozu in die Ferne schweifen?

А шта је њихов (и Јотин) Тиса као вођа опозиције некад говорио, а шта сад као министар, ради, па ви опет за њим идете!?

Кикиндски локални лист „Садашњост“ вели за најглавнији сокак у Бел. Кикинди како је до сада тако „злочест“ био, да се сваки морао „прекрстити“ пре него што је том улицом потерао.

Па дали су се и наши „нотабилитети“ прекрстили кад су туда на коференцију потерали?

Јесу, прекрстили су се новим „начелима.“

Но са „злочестом“ улицом је лако: она ће се калдрмисати, снабдети се тротоаром и олуцима, али шта ћемо са „злочестим“ програмом Кикиндским?

Како ћемо начела наших „нотабилитета“ калдрмисати? Како ћемо програму њиховом дати нове тротоаре? И њиховом гњеву олуке и одушке?

„Застава“ ће учинити, што се буде могло.

У 23. бр, Кикиндске „Садашњости“ читамо радосну вест, да ће њихова мађарска „Даларда“ да освети своју заставу. те вели како су Срби гостољубиво примили стране несрпске госте. То је врло лепо и немамо против тога ништа. Али даље вели „Садашњост:“ „Оћели и наше друштво „Гусле суделовати на домаћем концерту, јоште нисмо могли дознати, али се надамо да међу питомима, неће бити оно једно диввије.“

Даклем ако српско певачко друштво не суделује на мађарском концерту мађарске „Даларде“ при освећењу мађарске заставе, онда је оно диввије!

Ми не кажемо да не треба да суделује, и ми смо за то, да грађани међу собом у љубави живе, али да је за то онај Србин „диввији“, који не доприноси мађарској слави, то се може рећи само онда, кад се говори по — Кикиндском програму!

Шта ко да . . .

У једно сиромашно сеоце ове жупаније дође једно комедијашко друштво да се продуцира. По обичају пријаве се кнезу и замоле дозволу да могу своје вештине приказати. Кнез их поче одвраћати од тога и рече: већеш ти ту мој брајко ни воде заслужити

а не леба, јер је ово општина врло сиромашна. Комедијаш поче кнеза молити да кад је већ ту — шта добије напослетку биће задовољан ма и с најмањим. Напослетку дозволи му кнез слегнувши раменима и комедијаша зајшоше по селу добовати. Добује, добује док се не накупи приличан број слушалаца, па онда стаде и како је знао штребецати српски поче говорити:

Луди! тавас тва сат после подне биће велико комедија никад таки не било, шта ко даш; два јаја један уђеш, мало пећења опет уђеш, несеш прашина, опет уђеш, тако мало славине (па покаже полак своје шаке) опет уђеш! друм, друм друм. Хтео је рећи за два јајета једног ће пустити унутра, за мало печења опет једног и т. д.

Б.

И з с у д а.

Лане догоди се у неком сремском селу зло; кривац, да докаже своју невиност, позива се на своје сведоке, који говоре како је њему по вољи.

Та ствар расправља се ове године пред судом, и један сведок дошавши у судницу, поче без питања говорити, да зна, ете и те ноћи није кривац био тамо, где се зло догодило.

— „Дакле ви знате и дан кад је то било,“ рећи ће му судица.

— Знам господине.

— Је ли то било тога дана по новом или по старом календару.

— Било је по старом.

— Знате ли ви, каква је разлика између старог и новог календара?

— Знам.

— Каква је, кажите!

— Па стари је календар до нове године а нови је од нове године!

— д —

Јоца и Поца.

Јоца. Чујем да ће се и г. Х. у три среза кандидовати.

Поца. А због чега ће он у три среза?

Јоца. Јер на сабору мађарском има три партаје, те ће сеи он дати у једноме срезу кандидовати као кандидат владине странке, у другом као члан умерене опозиције, а у трећем као крајњи левичар.

Поца. Но, то је неки б у њ е в а ч к и посао!

Бука. Даклем су наши „нотабилитети“ са избором г. Мише Сабовљевића у Шајкашкој баш свим сигурни.

Шука. По чему судиш?

Бука. Ето по томе, што су га кандидирали осим Шајкашке још и у Кикинди и у Товаришком срезу, из чега се наравно види, да му је избор у Шајкашкој осигуран.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

(Продужење)

Др. Ђ. М. у Вршцу волео је забављати се са малом Катинком, девојчицом од пет година. Једаред је узео на крило а она га је гладила. час по дугачкој му бради, а час опет по голготи његове главе, а уз то се видело, као да мала Катинка има неки предлог. Њен предлог био би врло практичан, само кад би се дјо остварити. Даклем, после дужег премишљања мала Катинка рече: „Чико, сеци ту (показујући на дугачку му браду) па мети т у (показујући на поширок у њелу).“

Кад сам био у Н. Саду у гостима, гурнуше ми силом у торбу један леп велики „квитенкес.“ Кад сам дошао кући, мала Анка поче да оптри зубе на њ — али ја се чињах и невешт. Сутра дан изиђе Анка са предлогом на среду: да се „квитенкес“ начне. Ја јој на то разлагах: да ће бити времена и за то; да се такве ствари не морају такви јести, такве ствари стоје по месец-два дана, па тек кад се једном сетимо, ми га онда начнемо.

Тако ја мудровах.

Али Анка на то одговори: „Чико, ја сам се већ сетила.“

„Је ли, мати, кад ће већ доћи отац?“ — „Та прођи ме се једаред, рекла сам ти, кад буде у соби мрак.“ Синчић чека и чека, па му најпосле досади, оде у собу позатвара све прозоре, спусти завесе, затвори и врата па онда оде матери: „Је ли, мати, па што већ не дође једаред, ево у соби је са свим мрак.“

— А где је онај грумен шећера што је ту био на тањиру. Ти си га Љубице појела.

— Нисам.

— Немој да лажеш, кад ја добро знам да у соби нико други није био, само ти.

— Нисам, мати, бога ми, нисам га појела.

— Него?

— Растопила сам га у води па сам га — по пила.

— Је ли, мати, имали књига пупушку?

— Иди дијете, какво је то питање! Од куд књижи пупушка!

— Па ја сам мислила кад има корице, да има и пупушку.

— „А куд си се ти, Љубице, подигла у мрак?“
— Не идем ја у мрак. Ја идем у дућан, да купим бомбона.

Изгори у нашем селу кућа једном граничару и што-но кажу: изгори до дна. Други дан стану његова деца на гаришту чавле сабирати а у исти мах дођу и комшинска деца да и они који чавао нађу, ал их старији син погореников поче терати. На то се једно комшинско дете расрди па рече:

„Чекај ти гаде, ако бог да па и наша кућа изгори, и ја ћу тебе терати.“

Учитељ Н пазио је здраво на чистоту српског језика и није допуштао да му деца у српски говор мешају турске речи. Једаред чује он да неко дете помену реч: маказе; он га укори и запита: „зал ти не наш да се маказе српски кажу ножице?“

„Знам“ одговори дете, које је било веома бистро, — „али ово нису оне маказе што их има рак; оне маказе и ја зовем ножицама.“

„Е Андрија“ рече отац свом синчићу, „ли си сад већ у шестој години; у школу те још не примају, али ти би могао толико код куће да учиш читати.“

Андрија бризне плакати вичући: „Нећу, нећу буквар.“

Једва су га утишали и кад га после запитаху зашто неће буквар он им то разјасни овако:

„Ако чују деца да имам буквар, ругаће ми се да сам букван.“

Мали Сима добије на поклон једно прасе, — а прасе ко прасе — поче трчати и гурирати. А кад то виде Сима а он ти запита своју матер. „Јели мама, зашто моја гица плаче?“ Гица тражи њену матер одговори му мати. — Сим, такви отрчи код прасета — и показујући прстом на своју матер — рече: „Гицо мала, ти тражиш маму, а она ево овде где стоји.“

Саопштио.

В. Т—ћ.

Фрајла Маца.

У С. има
Нека фрајла Маца,
Позвата је свима
Има пет срдаца.

Ал ни једно од тих
Није срце њено,
Но сви пет су туђих,
Сви пет украђено.

А она пак своје
Разби на комаде,
Па момчићу сваком
Ком срце украде,
По комадић даде.

Варјача.

Ешкут и магаре.

Један човек постане код нас ешкутом. Кад је наступио своје „велеважно“ званије почне са чељадма (кишбиривима) одма из почетка строго поступати, и што кажу: које какве бургије извијати и закерати час ово, час оно. Онда је бијо још обичај, да сваке ноћи по један ешкут мора код варошке куће ноћивати.

За њега је било доста, кад се перине у јесен једаред напунише сламом. Те године, кад ће јунак ове криповетке ешкутом постати — имала је општина врло много сена у варошкој авлији. Нови ешкут одма заповеди, да се из његове перине истресе слама, и напуни сеном, и тако је то трајао скоро сваки други дан, једно сено из перине, а друго у перину.

Чељадма се већ досади ал шта ће: „субординација“, хтео не хтео — мора ћутати. Једног дана доведе варошки субаша једно молско магаре које је у штети уватио као залог у варошку кућу и затвори у шталу, а не даде му ни труни да једе. У вече опет заповеди ешкут да се напуни перина фришким сеном. На „инспекцији“ ће бити баш један србин кишбирив који ће с њим заједно у једној соби спавати. Узме момак перину за крај па хајд под камару, и док је још пунио перину и гунђо, намисли да насади ешкута.

Кад у вече легну, захрче мој ешкут као мало дете, а и како неби, сена под њим доста све вири напоље из кревета, чисто утонуо у сену.

Сад се кишбирив полако изшуња на поље и уведе магаре у нутра и стави га ешкуту баш чело главе. Гладно магаре наљуши сено, па поче онако магарећији сено испод главе вући и гвоздати. Ешкут се на ово пробуди и онако бунован поче у помрчини пипати и баш напипа уво магарећије, па се продере: „Шта ћеш? које то? и спопаде магаре за уши, а никако да дође к' себи, које што се уплашију, које што је накресан и лепо. Магаре се поче отимати, а мој ти ешкут још већма ужеже мекиње, продере се што је икад могао: а јаој! па траја управо за пећ. Сад тек поче викати момка да пали свећу, а онај да пукне од смеја, све се тресе ћебе на њему, а несме да се покаже да је будан. Виче ешкут да се помами, а момак кадгод бајаги пробуди се иза сва и продере: А? Шта? Ко? ди? које то? каква ватра? ево сад, сад, сад ћу. Та шта сад ћу, устај па пали свећу, госа те пожелију, од кад вичем. Једва овај бајаги напипа машину и упали свећу, ал има шта и видети; магаре једе сено ни бриге му није, а ешкуту у запећку све зуб о зуб удара од стра.

Било је тамо и што друго ал што му драго, доста да је момак још до зоре морао донети за ешкутове новце две фунте креча и запећак закречити, а он је за труд добију два сексера, које је ешкут у општински ванредни издатак ставију, а тадашња репрезентација — усвојила, наравно није знала даје тај излишни трошак молско магаре проузроковало.

Ако сте ради да знате шта је још после било, казаћу вам. Момка су сутра одма из службе одпустили, Молац никад није по своје магаре ни долазију бојао се да ће ваљда више платити него што магаре

кошта, а ешкут — он и данас живи, само леву ногу повлачи, а левом руком, којом је онако „херојски“ магаре за уво счепало, не може с' њоме ништа.

Ђ.

Поздрав драгој у даљини.

На далеко ти си душо,
Даљина те пуста крије;
Та даљина скрива мени
Злато моје најмилије.

Ох како бих теби дош'о,
Да те видим, душо, само,
Да ти стиснем руку белу,
Да се слатко нагледамо!

Ох, како бих теби дошо,
Да раскинем вео снова;
Ја бих дош'о али несмем,
Несмем душо — због другова!

Кредитор ме многи чека,
Мени душо срце зебе,
Да не будем близу тебе,
Ал' растављен од тебека.

С' тих ђавола немам мира
Нит' у дану, нит' у ноћи —
Измири их — ти то можеш,
Па ћу теби одма доћи!

Бубро.

Три латинске речи!

Вози протак кочијаш два господина: судца и лечника из Ђ. у О. Пут бијаше блатан и тежак, те су се возили полагаано. Господа разговарали се скоро целим путем латинским језиком, а кочијаш их најљиво слушао и видимо се на лицу, како се нечем чуди и размишља. Напокон скине шешир с главе, окрене се господи и проговори: „Господо, не мојте ми замерити што би вас упитао.“

„Слободно драги“, рече судца, „а шта би то било?“

„Господо! ви се, чини ми се, разговарате латинским језиком, пак можете ли, тако вам бога, ноћу спавати?“ запита кочијаш.

Господа се насмеју и судца запита кочијаша;

„Зашто не би могли ноћу спавати по ради тога, што говоримо латинским језиком?“

„Е, господо“ вели кочијаш, „а ја знам само три латинске речи, па кад ми падну на ум, не могу по целу ноћ спавати, ма ни ока склонити.“

А које су то три латинске речи, што их ти знаш? упита га лечник. „Господо! прва је реч: „порција“, друга „ексекуција“ а трећа „лицитација“ одговори кочијаш. „Ни оком тренути кад на њих помислим!“

Послао С. М.

Тајна и колајна:

Неки цар је обећо'
Од злата колајну
Жени, која докаже да
Уме чуват тајну.
Царство ј' било велико
(Тако прича каже,) —
Све се жене подигле
Да колајну траже.
Расправа се свршила
За четвртић сата,
Јер су жене имале
Доброг адвоката.
Који рече пред царем
Беседицу сјајну
И доказа да жене
Знају чуват' тајну
„Јер године њихове,“
— Тако бранич рече —
„Од њих нико никада
Испипати неће.“
Цар је рек'о: „Привајем,
То је њина тајна,
Ал на жалост ја немам
Толико колајна.

КозОбрад

Курмахер насео.

Курмахер. Госпођице, ваша је лепота запалила у грудима мојим. Тај пламен букти гори . . .
Госпођица. Верујем, верујем. То вам се позваје и по носу.

Припослано.

Један срећан муж припослао је у новине ову опомену.

Овим опомињем свакога да мојој жени не даје ништа на вересију; јер ја сам један човек на свету, коме она никад дужна не остаје.

Гавра Модрић
папучар.

Досетљив циго.

У једном тамо далеком крају,
За казну људма батине дају,
За мању казну двадесет и пет,
За већу казну равно педесет.

Да врши гога закона стара,
Нема свах моћи, нит' има дара,
За то и траже најјаче људе,
Да они врше судске пресуде.

Ал нису људи сурови свуде,
Јадника лепо на клупу вуде,

Јер кад се љуцки на клупу пружи,
Тад им је много згодније тући.

Па тако једном до клупе дође
И неки Циго, што ј' крао гвожђе,
Па кад му рекли да легне право,
Одговор даде; „Ја не би спав'о.“

Ал би, ил не би, мораде лећи,
И то на трбух, а горе плећи;
Но падне на ум Циганч бедну:
Замоли да му опросте једну.

Судац кад хоће он може свашта,
Па рече да му једну опрашта,
За то нек сада по вољи бира
Која ће бити, што с' пардонира.

„Евала људи на милост црву!“
Опростите ми батину прву.“
И тако с' Циго опрости лема, —
Где прве пије, ни других нема.

К. Р. Јовановић.

Деликатна процена.

Н. Н. отиде јувелиру и показа му два прстена, замоливши га да процени вредност њихову.

Јувелир прегледа прстене, па видевши да су фаллични овако рече:

— Да сте ми показали само један прстен, ја би вам рекао био да не вреди ништа; ал кад сте ми показали два прстена, онда вам морам речи да један толико исто вреди колико и други.

Хитан посао.

Подиже се г. Флајшл своје дужнику да иште од њега 1500. фр. којих му је овај дужан. У авлији виде мало дете свога дужника, које је баш јело мацес, запита га:

— Је ли тателе код куће?

— Јесте, — али сад не може ни с ким разговарати, јер има хитна посла.

— А какав је то посао?

— Сад баш прави банкрот.

Из болнице.

Доктор. како вам прија печење, што га ово неколико дана добијате?

Болесник. Не прија ми ни мало. Не могу да га једем.

Доктор. А за што не можете да га једете?

Болесник. Јер чим га донесу, тако ми га отму други болесници.

Предомишленије.

Удовица. Ви се господине срдите на ме, што сам вам лане, кад сте ме просили, кошар дала. Немојте се срдити, јер ја вас уверавам, да сам сада друкчије расположена према вама.

Младоженица. Немојте се ни ви срдити, — и ја према вама.

Јефтина продаја.

Један шаљивчина дође код једног златара у дућан и заште једну тубакеру. Овај му изнесе две. Једну по 100 ф а једну по 200. Шаљивчина купи ону по 100 ф. исплати златару новце и оде кући. Сутра дан ево ти шаљивчине опет, и изјави златару, да му ова табакера по 100 ф. није повољна, него да жели ону по 200 ф. Златар — једва дочекавши донесе му ону по 200 ф. табакеру. А овај примивши табакеру рече:

Јуче сам Вам дао 100 ф. Јелте? Јесте. Е, а данас Вам дајем ову табакеру која вреди опет 100 ф јесте, одговори златар. Е, па јучерашњи 100 ф. и ова табакера чине свега 200 ф. дакле даће те ми ову по 200 ф. табакеру. С драге воље одговори златар и давши шаљивчину табакеру овај оде. —

В. Т—ћ.

Припослано.

Ми смо дочекали не само на нам Емилијан пл. Радић цркву нашу поправља својим посланицама, него смо чак доживили и то, да нам Чивути такође нашу православну цркву поправљају.

Наши руководитељи т. ј. предадохе оправку наше цркве једном чивутском Шаактеру с тога, што је он примио тај посао неколико крајцара јефтиније, него Србин који је тај посао искао, но умеће онај и те крајцаре себи одшаактерисати. Помагати треба један другом и капом и шаком Помажимо Чивуте капом, а они ће нас — шаком!

У Крчедину на Спасеније (ал не знам чије?)
Ирод Православнић.

Новије књиге и листове.

које уредни штвоприма у замену.

Летопис Матице Српске. Књига 137 Уређује А. Хацић у Н. Саду Српска штампарија др. Светозара Милетића. Цена 70 новч.

Устанак у Босни. од 1875 до 1878. године у Новом Саду, штампарија А. Пајевића, 1884. Цена 1 фор. 50. н.

Србадија. Алманах срп. акад. литер. друштва „Србадије“ у Грацу. Нови Сад. Штамп. А. Пајевића. 1884. Цена 1 фр.

Смедеревски гласник. Лист за трговину обртност, новости и забаву. Излази у Смедереву двапут недељно. Власник и уредник Ђ. Кимпановић. Цена на годину 10 ф.

Napredak. Časopis za učitelje uzgojitelje sve prijatelje mladeži. Издајега хрв. пед. — књижевни збор, уређује Љ. Модец у Загребу, Излази трипут месечно. Цна годишња 5. фр.

Глетског Чтенис ежемѣсячній илюстр. журналъ, Издаје у С. Петроград у В. Н. Аогородин у ређује В. П. Острогорски. Цена 5. ф. 75. к.

Viencas zabavi i pouci Излази у Загребу перектно једаред. Издаје и уређује В. Клајић и В. Маравић. Годишња цена 6. фор.

Прногорка Лист за књижевност и забаву. Излази на Цетињу недељно једанпут. Уређује Јов Павловић. Год. цена 6 фор.

Српски Забавник. Излази у Загребу трипут месечно Издаје и уређује Душан Роговић. Штампарија К. Албрехта. Го. цена 4 фор.

Садашњост. Недељни лист за просвету, привреду и

забаву народу. Власник и уредник Паја Петровић. Штампарија Ј. Радака у Кикинди. Год. цена 3 фор.

Пчела. Илустр орган за српске пчеларе. Излази у Београду једанпут месечно: Издаје и уређује Драгутин Посниковић, Штамп се у кр. срп. држ. штампарији. Год. цена 2 фор.

Сад је баш изашла из штампе нова књига:

ДВЕ СТУДЕНТСКЕ РАСПРАВЕ

И. Руварца,

прештампане из „СЕДМИЦЕ“

Листа за науку и забаву за г. 1856. и 1857.

и његовим трошком

поводом наумљеног састанка у Бечу г. 1884.

оних Срба и Хрвата, који су се у годинама 1850—1854, тамо ради науке

бавили, издане.

Цена јој је 60 новч., а може се добити како за готов новац, тако и на растуривање уз уобичајени књижарски рабат у штампарији А. Пајевића у Н. Саду, којој ваља и наручбине упућивати, а она ће их брзо и тачно обавити.

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају
ни једној до сада познатој фабрици а у
цени су знатно јефтиније. — Наручбине
прима и одправља госп. Борђе Миличевић,
трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу
мустре видити и цене сазнати.

12—33